

25. Gørlat, lad' hon, lag eber plagar,
 Och florer eber ro, Da lag det rum o-
 helga wagar, Der ni och himlen bo.
 26. Sag salangt stulle wi lla dilla Det
 som min ro forster, War sorg och anger
 mig forsohla, Ei tyssnad lättning gör.
 27. En zord, som prattig lesnad för-
 de, War mig en alstas far; Och gods
 och rikdom mig tillhörde, Som enda
 barnet war.
 28. Nit mig utur hans armar win-
 na, Nu bygens ungdom gid; Och ho
 fan wal fortilja himna Nit det berom
 lag sit.
 29. En tarte friarstod sig trostie?
 Swar en mig sag blif far; Men allt
 som deras tal sig öste, Blif lag allt
 mera tward.
 30. Wland dem som ömakt för mig
 bruuno War unga Öwin en; Men
 ad! des ömma sukar sunno Ett hjer-
 ta hårdt som sten.
 31. San inga gods och pengar agde;
 Men ut bygd och wet San ganska
 mplet öfwermådde Swar yngling som
 lag sett.
 32. Sans dragt den dela enstald röf-
 de, Som hjerats prydad war; Och
 ödmjukt an mer upphöjde Den eld
 han för mig bar.

8. Swarför, hwarför får mitt flac
 Fars hjerta, Som, af plågor tårdt,
 Knappt andas än, Aldrig mer, till lin-
 dring i sin smärta, Tryckas mot sin
 aldrabästa wän? :/:

9. Sag war fattig, och ditt hjerta blödde
Wid min nöd och mitt behof Sophie!
Sag war hungrig, fången, och du födde
de Diggaren — nu är jag rik och fri! :/:

10. Rik och fri! o mina tårar flyta,
Rik och fri! men du ej älskar mig, Åh!
hur gerna wille jag ej byta, Wara fat-
tig, älskad utaf dig. ::

11. Farmål, Sophie! slit ej de Kle-
na banden, Wanta litet, gif dig tåla-
mod; Snart de jern, mig stött från
glädjestranden, Fara skall utöfwer jor-
dens flod. :,:

12. Då skall du emot din vilja gråta Mina öden, dina willors lott; Känn först min kärlek, och förlåta Mina fel, — och ångra egna brott :.

Den Andra:

Carl och Sophie.

Suckar, tårar, böner, knåfall,
ånger &c.

Båda sjungas, under egna wådra melodier.

Sonföping,

Box 67. E. Lundströms Bnta.

1843.

Kofte i ft. Banco.

16. Guds barmhertighet är en gåva som
 hand öfver oss lämnar. Och tårar
 sitta i ögonen med, Men ingen ting
 15. Guds barmhertighet är en gåva som
 fälskap gör.
 14. Guds barmhertighet är en gåva som
 fälskap gör.
 13. Guds barmhertighet är en gåva som
 fälskap gör.
 12. Guds barmhertighet är en gåva som
 fälskap gör.
 11. Guds barmhertighet är en gåva som
 fälskap gör.
 10. Guds barmhertighet är en gåva som
 fälskap gör.
 9. Guds barmhertighet är en gåva som
 fälskap gör.
 8. Guds barmhertighet är en gåva som
 fälskap gör.

1.

Kom Gremitt, och om du lyser Rog
 ömhet i ditt bröst, Så för mig dit der
 ljuset lyser, Att hämta någon tröst.

2. Ty medan jag här vägen söker,
 Och tröstlös vilse far, Sig vilja sko-
 gens längd föröker Vid hvarje steg
 jag tar.

3. Nej nej! hörs Gremitten svara; Ett
 spöke wistas der; Och den olycklig plä-
 gar vara, Som kommer det för när.

4. Nej, för behofwets barn min hyd-
 da An aldrig sluten war; Min ringa
 spis plär något krydda, Som der sin
 boning har.

5. Följ mig och glöm i qwall din
 möda; Mitt hus tillbjudes dig; En
 fång af halm, en tarflig föda Jag de-
 la will med dig.

6. Jag aldrig mord och krig förklarar
 Mot skogens fria här; Det wäsend' som
 mitt lif bewarar, Mig deras skydda lär.

7. Se denna bald mig födan räcker;
 När hungern är som störst; En korg
 med frukt den ljufligt släcker Och käl-
 lan all min törst.

2.

Suckar, tårar, böner, knäfall, ånger
 Blidka redan här en rättwis Gud: Han
 förlåter tusen, tusen gånger Menflig-
 hetens brott mot sina bud.

2. Hvem af oss, om Han ej wille sko-
 na, Bles wäl från Des höga Domstol
 fri? Swarför då, när man kan Gud för-
 sona, Är du oförsonlig, min Sophie? :.

3. Räck mig, medan du än är min
 maka, Denna tusen gånger kypta hand;
 Gör med mig en promenad tillbaka Till
 vårt fordna sällhets sköna land. :.

4. Der wid brädden af den lugna
 bäcken Du din Carl en ewig trohet swor:
 Der, i skuggan af den wilda häcken,
 Bles du älskarinna, wän och mor. :.

5. Der inom det afundswärda gallret,
 (Swarför bor jag ej derinne än?) Smög
 du dig, till hån och spott för sqwallret,
 Till din utsägligt föll wän. :.

6. Log med honom åt de papilloner,
 Som kring sköna blomman fladdrade;
 Log åt stora Grefwar och Baroner,
 Curtiseurer och Förförare. :.

7. Räckte mig så ömt den trogna
 famnen, Då jag smög incognito till dig;
 Swarför är nu denna lugna hamnen,
 Nej, för ewigt, ewigt stängd för mig? :.